

מו:

עד דנפקי יומא טבא כולוה אכל יומא בתרא דרבנן מסלק סליק למנין ז' אכל אצילות לא נהיג ביה כלל אכל שביז שביבא צי"ט שמי של י"ט אחרון כיון דעיקר אצילות יוס ראשון נהיג ביה אצילות וסליק למנין ז' דהכי אסמכוה רבנן דעיקר אצילות יוס ראשון הוא דכתיב ואכלתי חטאת היום היום אסור ונאמר מותר וכתיב ואחריתה כיום מר וכיון דיוס ראשון לאצילות דאורייתא ויוס טוב אחרון ספיקא דרבנן אחי עשה ודאי דאורייתא דיחיד וחיל על עשה ספק דרבים דרבנן והא דלמרינן צכתוצות (דף ד'). מכניסין את המת לחדר ונוהג ז' ימי המשמה ואחר כך נוהג ז' ימי אצילות אלמא דלא דמי יומא קמא לאצילות מועד דרבנן שמה מועד דחתן עדיף טפי:

ואין חבין אדם שלא בפניו וא"ת והיכי מוכח מהכא דעירובי תחומין חמירי הלא אין הטעם תלוי בחומר אלא משום דאין חזין לאדם שלא בפניו ויש לומר מ"מ מוכח שפיר דחמירי טפי דאפילו ידעינן גבי עירובי תחומין דלמחר דעתו לילך באותו זד אפי' הכי כיון דליכא קצת חוב שמפסיד במה שאינו יכול לילך לזד אחר אס ירצה לא הוי עירוב ובעירובי חצירות אע"ג דליכא קצת נמי חוצה שמערבין צפת שלו שלא מדעתו כדאמר צפ' חלון (לקמן דף פ.). אחד מצני מצוי שרגיל להשתתף באין בני אדם ונוטלין הימנו שימופו בע"כ ונריך שימחול להם פתן אס ירצו לזאת כדאמר צהדר (לקמן ד' סה). כיון דאי צעי ליה מינאי ולא יצבינא צטול שימוף היינוו עירובי דחמירי טפי: **שלא** לשבח תורת עירוב מן התינוקות. פ"ה אכל עיקר עירוב צתחומין הוא ומשנה היא זו לקמן בפרק חלון (דף פ.): וסם פירש הקונט' צענין אחר ולא אמרו לערב צחצירות לאחר שנשתתפו אלא שלא לשבח תורת עירובי חצירות מן התינוקות מדורות הבאין הלכך מקילין ביה צשיורי עירוב והכי משמע דחניא לקמן בפרק הדר (דף עא.): מערבין צחצירות ומשתתפין צמצוי שלא לשבח תורת עירוב מן התינוקות ולר"י נראה דפי' דהכא עיקר דהאיא דפרק חלון לא איירי כלל בעירובי חצירות אלא אשיתופי מצאות קאי דקתני רשא לילד משתתפין כו' ולמה אמרו לערב צחצירות היינו פירוש אשיתופי מצאות וקרי שימוף מצוי עירובי חצירות צכמה דוכתי: **ברבי** יוסי מחביריו. והא דאמר לקמן (דף מז.) אמר ר' יוחנן הלכה כר' יוסי מכיל דייחידא פליג עליה אמיא כר' יעקב צר אידי ו: **רבי** אמיא רבא. פ"ה ודרשין צפירקא ומ"ד מטין מורין ולא דרשין צפירקא ונראין היינו דאי עבדי הכי לא מהדרין עובדא אכל לא מורין וקשה לפירוש דאפי' לא איתמר נראין לא מהדרין עובדא כיון דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר לכן נראה לי דהלכה דאי עבדי כאידך ומטין אורויי נמי אורין ואס כל למיעבד עובדא כאידך מחינן צדיה ומיהו אי עבדי עובדא לא מהדרין ונראין מורין ואי צעי למעבד כאידך לא מחינן צדיה וכן משמע בפרק הכותב (כתובות פד.) גבי דנו דייני כר' טרפון וא"ת אלצהה ציש נוחלין (צ"ב דף קב.): משמע דלמ"ד מטין היינו דיעבד מטין כהני תנאי אכל לכתחלה עבדינן כאידך גבי צבור נוטל פי שנים צצבח שצבחו נכסים לאחר מיתת אציו דאמר רבא הלכתא אסור לעשות כדברי רבי ואס עשה עשוי קסבר מטין איתמר וי"ל דמטין דהתם היינו לענין כצביו דפליגי התם רבנן עליה ויש סובר הלכה כרבי מחצרו ולא מחצביו דאתמר הלכה כצביו ורבא סבר מטין כצביו איתמר ולא הלכה כצביו: עושה חוצה לה. שור שלא עירו עס שאר העיר אלא לנדן (שם). בעיר חדשה. קך שמה (שם) דהיינו עיר ששמה חדשה, כדכתיב (יהושע טו) לָאֵן וְהַחֲדָשָׁה (קדושין נד.).

מי שהוציאווה פרק רביעי עירובין

ה"ג רב פפא אמר איצטריך. ולעיל קאי אדרבי יהושע בן לוי איצטריך ליה למימר הלכה כרבי יוחנן (א) ואע"ג דאמר הלכה כדברי המיכל בעירוב: **אכל** בעירובי **תחומין** לא כו'. והא דרבי יוחנן בן נורי צאיסור תחומין קאי: א"ר יהודה כו'. לקמן בפרק חלון (פא.): צד"א. דאין מערבין לו לאדם אלא לדעתו שנותרה: **בעירובי תחומין**. דשמא חוב לו להפסיד אלפים למורח על מנת להשתכר אלפים למערב: **עירובי חצירות**. אין שם הפסד אלא ריוח: הני מילי. דהלכה כמיכל בעירובי חצירות: **צשיורי עירוב**. שהניח עירוב צמקוס המשממר לכמה צצמות ונתמעט האוכל משיעור צ' סעודות מקילין ביה ללכשורי: **אכל** צמחלות של תחילת עירוב לא ניזיל צתר מיכל והא דרבי יוחנן בן נורי כתיחלת עירוב דמי: צד"א. דלריך שיעור לעירובי חצירות או מזון שמי סעודות צין כולן או כגרוגרת לכל אחד צתחילת עירוב: **כל** שהוא. לכל אחד: **ולא** אמרו לערב צחצירות אלא שלא לשבח אס הסיועוקס. שלא לשבח מורת עירוב מדורות הבאין אכל עיקר עירוב צתחומין הוא: הלכה כרבי עקיבא **מצברו**. צכל דוכתיא למאי הלכתא. לענין מה נלמרה שמועה זו שפסקו הלכה סתם צכל מקומות יש לסמוך עליה להורות הלכה למעשה כן או דלמא מסצברא צעלמא קאמרי כן אכל (י) הלכתא מכללא לא סמכין עליה למילף: **רבי** אפי אמר הלכה. ממש קאמרי רבי יעקב ורבי זריקא לעירוב מעשה מיניה ומיעבד כר' עקיבא היכא דיחיד פליג עליה וכר' יוסי אפי' צמקוס רצים: **מטין**. רבי יעקב ור' זריקא לאו הלכה ממש פסקי אלא מטין הסוראה אחר רבי יוסי ואפי' צמקוס רצים דלורויי מורין לאדם יחיד לעשות כרבי יוסי אכל מדרש צפירקי צרצים לא דרשין: **נראין**. אורויי לא מורין ואס עשה כרבי יוסי לא מהדרי' עובדא: **כלשון** הוס אמר ר' יעקב צר אידי. כי האי לישא דאיתמר הך דרבי יעקב ורבי זריקא איתמר נמי הך דרבי יעקב צר אידי למר הלכה ולמר מטין ולמר נראין: **לפני** כלני. דכללינן לעיל פלוני ופלוני הלכה כפלוני צכל מקוס אלא היכא דמסתבר כמר הלכתא כוותיה והיכא דמסתבר צדיכתא אחריתי כאידך עבדינן כוותיה: **למה** דצרי דומה. מתניתין היא (לעיל דף מה.): **היא** מוסרס עמסן. ופליגי רבנן עליה צברייתא ואמרי שלשתן אסורות: **מאן** פליג עליה רבי יהודה. דהוא הוי סתם צר פלוגמיה. ל"א מאן פליג עליה רבי יהודה דהוא איירי לעיל מינה רבי יהודה אומר לאאיזו רוח שירצה ועלה תני היו שנים מקצת כו' אמר ר"ש למה הדצר דומה ואמרין (י) דהכי קאמר להו רבי שמעון לרבנן מכדי למה הדצר דומה כו' מאי שגא התם דפליגיתו עלי' (י). אלמא הך רבנן דאיירי לעיל מינה צד' אמות דשציתה אפילוה נמי צחצירות: **היכא** דאיתמר. צהדיא הלכה כרבי שמעון איתמר וכי כילינן רבי יהודה ור"ש הלכה כרבי יהודה להיכא דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר: **שלש**

הלכה כר' יוסי מכיל דייחידא פליג עליה אמיא כר' יעקב צר אידי ו: **רבי** אמיא רבא. פ"ה ודרשין צפירקא ומ"ד מטין מורין ולא דרשין צפירקא ונראין היינו דאי עבדי הכי לא מהדרין עובדא אכל לא מורין וקשה לפירוש דאפי' לא איתמר נראין לא מהדרין עובדא כיון דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר לכן נראה לי דהלכה דאי עבדי כאידך ומטין אורויי נמי אורין ואס כל למיעבד עובדא כאידך מחינן צדיה ומיהו אי עבדי עובדא לא מהדרין ונראין מורין ואי צעי למעבד כאידך לא מחינן צדיה וכן משמע בפרק הכותב (כתובות פד.) גבי דנו דייני כר' טרפון וא"ת אלצהה ציש נוחלין (צ"ב דף קב.): משמע דלמ"ד מטין היינו דיעבד מטין כהני תנאי אכל לכתחלה עבדינן כאידך גבי צבור נוטל פי שנים צצבח שצבחו נכסים לאחר מיתת אציו דאמר רבא הלכתא אסור לעשות כדברי רבי ואס עשה עשוי קסבר מטין איתמר וי"ל דמטין דהתם היינו לענין כצביו דפליגי התם רבנן עליה ויש סובר הלכה כרבי מחצרו ולא מחצביו דאתמר הלכה כצביו ורבא סבר מטין כצביו איתמר ולא הלכה כצביו: עושה חוצה לה. שור שלא עירו עס שאר העיר אלא לנדן (שם). בעיר חדשה. קך שמה (שם) דהיינו עיר ששמה חדשה, כדכתיב (יהושע טו) לָאֵן וְהַחֲדָשָׁה (קדושין נד.).

מסורת הש"ס

^(א) [לקמן פ' פא: פא: זא, ^(ב) לקמן פ' פא: זא] [כתובות פד: א, ד] ^(ד) [פסחים מ. כח: זא, זא, צ"ב קבד: א, ^(ה) צרכות לג: א] ^(ו) [לקמן נב. כתובות ס: א, ז] ^(ז) [פסהדרין מ. כח: זא, זא, כסודות יא: א, ט] ^(ט) [לעיל מה: א, ^(י) [לקמן מט: ב, א, ז] ^(כ) לקמן נט:, ^(ל) [לקמן מח: א, ^(מ) צב"א: עיל, ז] ^(נ) [צחוס' הירא"ש: המצרי, א] ^(ו) [וע' מוס' לקמן פ: ד"ה צנעתא,

הגהות הב"ח

^(א) גמ' רב פפא ל"ל וזאת ו' נמחק: ^(ב) שם עיר חדשה כן שמה חדשה. ע"ל דף ס ע"א: ^(ג) רש"י ד"ה ה"ג רב פפא וכו' הלכה כרבי יוחנן בן נורי ואע"ג: ^(ד) ד"ה למאי הלכתא וכו' קאמרי כן אכל לא סמכין עליה למילף הלכתא מכללא

גליון הש"ס

גמ' ארי"ר ר"ח הלכה כר' ע"י וצחוס דף ו ע"א מוס' ד"ה אחד:

הגהות מהר"י

^[א] גמ' אמרו הלכה כרבי עקיבא מצברו וכו'. עי' ב"מ צ"ג דכלס משנה ב מ"ש צסס מהר"ק:

מוסף רש"י

במה דברים אמורים. דלריך דעת, בעירובי תחומין. שגמא אין נוח לו לקטט כלן כדי להפסיד לזות צמנדה (לקמן פ: חוב הוא לו שמתבאר לגד האחר (לקמן פא:) **אבל** בעירובי חצירות. לעולם הוא זכות (לקמן פח.) הלכה כו' מחביריו. צמקוס יחיד, מחביריו. צמקוס רצים (פסחים כו.). מטין. מטין הסוראה לכתחלה אחר ר"ע, ומיהו אי עבדי כאידך לא מהדרין עובדא (כתובות פד.) עיר של יחיד. שלא היו נכסין צה תמיד ס' צבוא של צני אדם ולא חשיבא רה"ה, דלא דמיוא לגלי מדצב, ונעשית של רבים. שמוקטפו צה דיוקין או נקטפו צה שוקוס, מערבין את כולה. ככתחלה ואין מצוואותיה לריכין מיקון שהרי היא כחצי אחת, וכגון שאין צה רה"ר גמורה של ט"ו אמה, ואס יז צה מפרש צגמרה תקתא לרה"ר צצמכות (לקמן טו.) של רבים ונעשית של יחיד. צבואא אשמועינן דאע"ג דנעשית של יחיד אין מערבין את כולה הואיל ותחלתה של רבים, דלגמא הדרא ומתעבדל של רבים ואחרי לערובה כולה, ואסור לערב עיר של רבים צלא שזיר, ואע"ג דאין צה רה"ר גמורה, שלא תשתכח מורת רה"ר, וההוא שזיר הוי היכרא דעטמא משום עירוב הוא **אלא** אם כן

ופריך רב פפא לכולהו ואפילו למאי דאקשינן איהו נמי, ואמר איצטריך ר' יהושע למימר הילכתא כר' יוחנן בן נורי אפי' בעירובי תחומין, דאי לא פריש, הוה אמינא כי אמר ר' יהושע בן לוי הילכתא כדברי המיכל בעירובי חצירות, אבל בעירובי תחומין לא. קמ"ל הילכתא כר' יוחנן בן נורי אפילו בעירובי חצירות. ונמא תימרא דשני לן בין עירובי תחומין לעירובי חצירות דלא משמע בהאי והוא הדין להאי. דתנן א"ר יהודה במה דברים אמורים בעירובי תחומין אבל בעירובי חצירות כו'. רב אשי בא לומר איצטריך לומר הלכה כר' יהושע בן נורי, שלא תאמר בשירי העירוב אמר ר' יהושע בן לוי הילכתא כדברי המיכל בעירוב אבל בתחלת [עירוב] אימא לא. קמ"ל הילכתא כר' יוחנן בן נורי, דהוא כמו תחילת העירוב. ר' יעקב ור' זריקא אמרי הילכתא כר' יוחנן בן נורי, של עקיבא מחבירו, וכו' יוסי מחבירו, וכרבי מחבירו. ר' (יוסי) [אסין] אמר הילכת' אתמר. ר' חייא בר אבא אמר מטין איתמר. ר' יוסי בר' חנינא אמר נראין איתמר. א"ר יעקב בר אידו משום ר' יוחנן ר' מאיר ור' יהודה הלכה כר' יהודה. ר' יהודי ור' יוסי הילכתא כר' יוסי, וכל שכן ר"מ ור' יוסי הילכתא כר' יוסי. ר' אבא אמר רב אשי ר' יוסי ור' שמעון הלכה כר' יוסי. איבעיא להו ר' מאיר ור' שמעון הילכתא כמאן, תיק. בא רב משרשיא לדחות דברי ר' אבא שאמר משמיה דר' יוחנן, ואמר ליתנהו לחני כללי, מדהנן אמר ר' שמעון למה הדבר דומה לג' חצירות התתוחות זו לזו ופתוחות לרשות הרבים ועירבו שותיהן עם האמצעית כו', ואמר רבנן] הלכה כר' שמעון. מאן פליג עליה ר' יהודי, והאי"ר יוחנן ר' יהודי ור' שמעון הלכה כר' יהודי. נומאי קושיא] היכא דלא איתמר עלה בפירוש הלכה (כ) שמעון [כר"ן] אבל היכא דאיתמר לא א"ר יוחנן, ואקשינן נמי מיהא דתנן ר' שמעון אומר